

Saveta Ititesc

Povestea Iederei

-povești și legende -

Editura Confluente
Colecția *Ethnos*
Petrița, str. Republicii nr. 105, sc. I, ap. 9
Tel. 0254-552534

ISBN 973-86772-4-6

Saveta Itiesc

Povestea Iederei

- povești și legende -

Editura Confluente

2005

Fiica tunetului

Se spune că acolo sus, deasupra norilor plumburii, își avea sălașul Tunetul. Avea un palat măreț din marmură albă și cristal scump, meșteri îl construiseră cu migală, avea sute de turnulețe acoperite cu aur.

Fiica Soarelui era soața lui, aveau o fată de o neasemuită frumusețe, cu trup ca de viespe și păr ca aurul, ochii ca cerul senin. O iubeau ca pe ochii lor din cap, mai ales Tunetul, care avea o fire de temut, dar când era în fața fiicei lui devenea blând ca un mielușel. O chema Liana.

Vestea despre frumusețea ei se auzi în toată Împărăția Cerurilor. Până și fiul Selenei veni în peșit.

Degeaba, Liana nu se uita la nici unul. Ea se urca în carul de foc al tatălui și colinda împărăția în lung și lat, carul alerga cu iuțeală, părul ca aurul îi fâlfâia în vânt. Cu obrajii îmbujorați, era într-adevăr de o frumusețe nepământească.

O curiozitate pur feminină o îndemna pe Liana să vadă ce se află sub stratul gros de nori, dar era imposibil de văzut. Și apoi, nu avea voie să părăsească împărăția norilor. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi pierdut nemurirea.

Într-o zi, când alerga prin împărăție, văzu o spărtură în stratul de nori. Încercă să privească, dar nu

se vedea nimic. Se duse la palat și luă un ocean mare, apoi privi. Ce-i fu dat să vadă e ușor de imaginat: văzu pământul cu toate frumusețile lui. Cel mai mult au încântat-o pădurile cu verdeața lor și albastrul apelor cristaline.

Nu se mai sătura privind, când auzi glasul de tunet al tatălui:

- Ce faci, fată nesăbuită, la ce te uiți?

O trase de mână și o duse la palat. A închis-o într-o cameră, iar Liana nu s-a opus.

Acolo, în cameră, i se perindară prin fața ochilor cele văzute prin ocean, era frumos în împărăția norilor, dar parcă mai frumos era pe pământ, începu să tânjască după acele imagini.

Atât s-a rugat de tatăl ei, că până la urmă l-a înduplecat și a lăsat-o din nou să se plimbe prin împărăție cu condiția să nu se apropie de spărtura din nori, ba chiar a ascuns și oceanul.

Știindu-se urmărită, Liana nu s-a apropiat de gaură, timpul și l-a petrecut căutând oceanul și până la urmă l-a găsit.

Multe zile au trecut până ce tatăl ei a mai slăbit urmărirea. Prinzând momentul când tatăl era plecat prin împărăția norilor, Liana s-a dus grăbită la acea spărtură. Din nou prin ocean a privit cu drag pământul care o atrăgea ca un magnet. Sucind oceanul, și-a oprit privirea asupra unui palat măreț. În grădina palatului se afla o masă la care stăteau doi bărbați și o femeie. Era regele acelei țări, împreună cu regina și fiul lor Călin. Și era băiatul frumos cum nu se mai văzuse pe pământ, părul negru căzut pe umeri încadra o față albă frumos conturată, doi ochi negri te sfredeleau până-n suflet.

Liana nu se sătura privindul. A plecat acasă doar de frica tatălui ei care, dacă o prinde, o pedepsește

---

iarăși și nu-l mai poate vedea pe frumosul flăcău.

Zile în șir l-a urmărit pe Călin, până ce și-a dat seama că s-a îndrăgostit de el. Atunci s-a speriat: știa că nu va putea părăsi împărăția norilor decât cu mare risc și dacă reușea și ajungea pe pământ va fi muritoare ca toți oamenii. Va pierde nemurirea.

Zile și nopți s-a gândit ce să facă, cum să ajungă pe pământ să vorbească cu Călin.

A alergat la bunicul ei, măritul soare.

- Bunicule, te rog să mă ajuți să ajung pe pământ. Acolo am văzut un flăcău frumos de care m-am îndrăgostit, trebuie negreșit să ajung la el.

Soarele îi mângâie pletele, se vedea pe el în tinerețe când a făcut greșala de a se îndrăgosti de o pământeană.

- Draga mea Liana, dragostea aceasta nu va aduce nimic bun, gândește-te la urgia tatălui tău și la suferința mamei tale. Și apoi gândește-te că devii muritoare.

- Nu-mi pasă, chiar dacă voi trăi numai o zi pe pământ, vreau să fiu alături de flăcăul cel frumos.

- Bine, Liana, o să te ajut dacă asta vrei. Când te hotărăști să pleci, să-mi spui.

După câteva zile se pregăti de plecare. Cu lacrimi pe obraji plecă de la palat.

Măritul soare o coborî pe o rază strălucitoare în grădina palatului lui Călin. Flăcăul dormea la umbra unui pom. Liana stătea în picioare și-l privea intens: „Doamne, ce frumos e !”

Călin, parcă simțindu-i privirea, deschise ochii. Privirea ca de jar a fetei îi străpunse inima. Sări ca ars drept în picioare.

- Cine ești tu, fată frumoasă, și ce cauți în grădina mea?

- Sunt Liana, fiica Tunetului, și am venit de sus din împărăția norilor. Pentru tine am venit. De când te-am văzut pe tine și împărăția ta, mi-am dat seama că aici va fi viața mea de acum înainte. Chiar de voi fi pieritoare, vreau să fiu în această împărăție, aproape de tine.

Pe moment flăcăul rămase mut de uimire, apoi o luă de mână și-i spuse:

- Eu sunt Călin și sunt stăpânul acestor locuri. Dacă tu le iubești pe ele și mă iubești pe mine, eu te fac stăpâna mea și-a lor. Vino cu mine.

Au făcut o nuntă mare cum nu s-a mai văzut pe pământ, la care au fost chemați și bogați și săraci, în ochii împăratului cântărind toți deopotrivă.

În acest timp Tunetul se întoarse din călătoriile lui celeste. Când ajunse acasă vru să vadă fata negreșit. Fiica Soarelui, cu lacrimi în ochi, îi spuse că Liana a dispărut.

- Cum să dispară? strigă Tunetul. Cine a furat-o fără știrea mea, să-l ard de viu?

- Nu te înfuria, bărbate, că până la urmă am să aflu unde e și va fi bine.

- Bine nu va fi, dacă a plecat fără voia mea. Cam gândesc eu unde este. Plecă tunând și fulgerând, chiar spre spărtura din nori. Privind prin oceaan, cercetă pământul, dar nici urmă de fată: Liana stătea ascunsă în castel, rareori ieșea afară.

În fiecare zi cerceta pământul, tuna și fulgera de i-a băgat în sperieți pe bieții oameni. Și de ce n-o găsea, de-aia fulgera mai tare.

Așa au trecut câțiva ani, Liana a născut doi copii frumoși, cum numai părinții lor mai erau.

Într-o zi însorită ieși cu ei în grădina palatului. Se gândea că tatăl ei poate uitase de ea. Dintr-o dată nori

---

plumburii acoperiră cerul. Începu să tune și să fulgere cu putere. Liana s-a speriat, cunoștea furia Tunetului. Se temea pentru copiii ei. Începu să alerge spre castel strângând copiii la piept. Stropi mari de ploaie îi biciuiau fața, nu simțea nimic, doar teamă. Un fulger lumină grădina, un copac de lângă ea trosni. Liana începu să plângă.

- Tată, te rog iartă-mă, fie-ți milă de copiii mei.

De sus, Tunetul privea furios, apoi chipul i se lumină a zâmbet, inima de tată s-a înmuiat. A coborât încetișor în fața Lianeii, i-a îmbrățișat și i-a sărutat cu drag copiii, apoi a zis:

- Copilă nesăbuită, de ce nu ai vorbit cu mine înainte de a pleca?

- Nu m-ai fi înțeles, tată.

- Nu, și nici acum nu te înțeleg, nu pot să te iert pe deplin. Nu te pedepsesc prea aspru, pentru copiii tăi, care au nevoie de mamă. Te pedepsesc ca atâta timp cât vei trăi pe pământ să nu ieși afară din castel. Dacă-ți iubești copiii vei sta închisă acolo înăuntru, când te prind afară voi fi cât se poate de aspru. Să ascuți, să nu atragi urgia mea asupra tuturor din castel.

Cu lacrimi în ochi Tunetul se despărți de fiica lui și de nepoței.

Deodată cerul s-a luminat. A ieșit Soarele care, știind ce s-a întâmplat căută, cu razele lui calde, să-i mângâie pe cei trei.

Liana s-a uitat în sus și i-a zis:

- Rămâi cu bine, bunicule, să veghezi de acolo, de sus, asupra copiilor mei. Pe mine n-o să mă mai vezi. Lăcrimând a intrat în castel, de unde n-a mai ieșit niciodată. Și așa, a fost fericită alături de soțul și copiii ei.

Tunetului i-a părut rău de pedeapsa aspră dată

*Lianeii și a vrut să se împace cu ea, dar nu a mai găsit-o.
Și în ziua de azi tună și fulgeră, căutându-și fata.
Dar Liana nu mai e.*

Legenda Narcisei

Demult, foarte demult, în mijlocul unei păduri seculare, într-o poiană mare, își avea sălașul un pădurean cu familia sa. Avea o soție harnică și frumoasă cu care se înțelegea de minune și mai avea pădurarul o fată frumoasă cum nu se mai văzuse, înaltă, subțirică, cu părul galben, fața ca neaua și ochii ca tăciunele. Când cobora prin sate cu căruța cu lemne pădurarul o lua întotdeauna și pe Narcisa, căci așa o chema pe fată, să se mândrească cu ea.

Toți flăcăii întorceau capul după ea, dar Narcisa nu avea ochi pentru nimeni. Lumea ei era pădurea, acolo se născuse, acolo crescuse, învățase de mică să iubească natura și animalele. În timpul liber alerga prin poiană culegând flori, împletind coroniță pe care o punea pe cap, apoi, cântând voioasă, căci avea un glas ca de înger, intra în pădure. Cântul greierilor și al păsărelelor o însoțeau pretutindeni.

În pădure avea un loc anume unde, legat de două crengi groase, își făcuse un leagăn. Se legăna, cânta și privea petice de cer zărite printre crengile copacilor. Acea era lumea ei, fericirea ei.

Într-o zi, când culegea flori, văzu un fluture frumos colorat, care zbura în fața ei, așezându-se chiar pe floarea pe care voia ea să o culeagă. Narcisa se uită la el cu drag, nu mai văzuse un fluture așa de frumos colorat. A vrut să-l prindă, dar fluturele a zburat pe altă floare. Narcisa după el. Ceva ca un fir nevăzut o atrăgea după fluture.

Fluturile intră în pădure, fata după el. Tot alergând după fluturi, intră în adâncul pădurii și se rătăci. Se așază pe o buturugă și începu să plângă. Cât era ea de obișnuită cu pădurea, în acel loc necunoscut o apucă teama, pădurea era deasă, cu copaci înalți, aproape că nu se vedea cerul. Se apropia seara, ce să facă, încotro să o apuce?

Când deznădejdea era mai mare, apărură fluturile, se așază în fața ei pe un lemn căzut, începu să-și flutur aripile, apoi pe negândite din el se înalță un flăcău frumos cum nu se poate spune, părul castaniu căzut pe umeri încadra o față oacheșă, doi ochi negri cu privirea blândă o cercetau pe Narcisa, caare plângea cu capul în mâini și nu l-a văzut apărând.

Când a ridicat capul și l-a văzut, a sărit în sus speriată. A vrut să fugă, dar el a oprit-o.

- Nu fugi, Narcisa, că te vei rătăci și mai tare, eu nu-ți vreau răul. Sunt Narcis, duhul pădurii. Dragostea ta pentru pădure m-a făcut să te urmăresc și să te îndrăgesc de când erai mică. Vino să te duc acasă.

Mai de voie, mai de nevoie, Narcisa se lăsă condusă de duhul pădurii, care în scurt timp o scoase în lumina poienii. Când se văzu acasă, Narcisa îi zise :

- Îți mulțumesc pentru ajutor, n-o să te uit niciodată.

- Nici n-o să poți să mă uiți. De acum încolo o să ne vedem mereu, am să veghez asupra ta ori de câte ori vei veni în pădure, nu vreau să te mai rătăcești, pădurea are multe capcane.

După cele spuse se făcu nevăzut.

Părinții Narcisei erau îngrijorați, niciodată nu întârziase fata lor atâta timp în pădure.

- Ce-i cu tine, Narcisa, unde ai întârziat?

- În pădure, m-am rătăcit, dar a venit duhul pădurii, pe care-l cheamă Narcis, și m-a adus acasă.

- Nu spune glume, fata mamei, când noi suntem așa de îngrijorați.

- Nu glumesc, mamă, și apoi e un flăcău așa de frumos și de bun !

- Bine, dacă zici tu înseamnă că-i adevărat, dar să nu te mai duci în adâncul pădurii, că nu se știe ce se poate întâmpla.

Din acea zi Narcisa nu s-a mai dus în adâncul pădurii, ci doar până la leagănul ei, acolo cu inima ticăind îl aștepta pe Narcis care venea negreșit zi de zi și uite-așa s-au îndrăgostit unul de altul și au hotărât să se căsătorească.

Narcis s-a dus la părinții Narcisei și a cerut-o de soție, apoi s-au dus cu toții să vadă palatul lui Narcis.

Mult s-au minunat când l-au văzut, era un palat măreț, din marmură verde, cu sute de turnulețe poleite cu aur.

Mult s-au bucurat părinții Narcisei pentru norocul ei. Au hotărât ca în curând să facă nunta, apoi să se mute cu toții în palatul cel măreț.

Dar n-a fost să fie așa.

Muma Pădurii, care avea și ea un palat în pădurea cea deasă, avea o față la fel de urâtă și rea și pusese ochii de mult timp pe duhul pădurii și-l dorea ca ginere, îl socotea numai bun pentru fata ei. Astfel cele două împărății s-ar uni formând una mare, unde ea va fi starostele, așa socotea ea.

Cu acest gând se duse la palatul lui Narcis pentru a-i propune alianța, dar el nu era acasă. Plecă Muma Pădurii să-l caute și-l găsi lângă leagănul Narcisei, legănând-o ușor și privind-o cu drag.

Atunci Muma Pădurii, înțelegând cum stă treaba, s-a făcut foc și pară. Nu s-a arătat celor doi, în sinea ei gândea că doar n-o să lase o muritoare să-i strice planurile. S-a dus la palatul lui Narcis și l-a așteptat să vină acasă.

El a venit spre seară, era fericit, cu fața luminată de dragoste. Când a văzut-o pe Muma Pădurii, fața i s-a umbrit, știa că o asemenea vizită nu prevestește nimic bun. Când mai auzi și despre ce-i vorba, s-a întristat de-a binelea.

Muma Pădurii era rea și răzbunătoare. Narcis se temea pentru viața Narcisei, asupra lui Muma Pădurii nu avea putere.

Zise cu glas domol:

- Mai vedem noi, mumă, o să vin să văd și eu fata.

- Nu aștepta mult, Narcis, răbdarea mea e foarte scurtă.

- Știu, mumă, știu.

Și Narcis oftă din greu. Pentru nimic în lume nu s-ar fi căsătorit cu fata pe care nu o îndrăgea.

Câteva zile duhul pădurii n-a ieșit din palat, știa că Muma Pădurii îl va urmări, dar până la urmă tot s-a dus. Narcisa dormea în leagăn, a mângâiat-o pe plete și a oftat. Ea s-a trezit și i-a văzut fața tristă.

- Ce e cu tine, Narcis? De ce ești trist, te-am așteptat atâtea zile în zadar.

- Nu sunt trist, da rmi-a fost dor de tine, am fost plecat departe cu treburi și nu am putut veni.

În acel moment doar Narcis auzi un foșnet de frunze printre copaci. Privi într-acolo. Era Muma Pădurii, privea furioasă la ei.

„Ce bine că Narcisa nu o poate vedea” gândi Narcis.

- Trebuie să plec, voi veni mâine.

- Bine, te aștept.

Duhul Pădurii plecă mohorât, se închise în palat, cugetând la ce avea de făcut. A doua zi se duse la părinții Narcisei și le spuse:

- Duminică vom face nunta, apoi ne mutăm toți la mine în palat.

Ei, împreună cu Narcisa, au fost de acord.

Dar Muma Pădurii în ruptul capului nu putea îngădui așa ceva, nimeni și nimic nu-i va strica planurile. Îl urmări, furioasă, pe Narcis când plecă de la palat gătit pentru nuntă. Cu gând rău zbură înaintea lui.

Narcisa îl aștepta în mijlocul florilor din poiană, îmbrăcată în rochiță albă, cu coroniță pe cap, era frumoasă ca o zână.

Deodată auzi în spatele ei un foșnet și se întoarse. În fața ei se afla Muma Pădurii. Era așa de urâtă, încât Narcisa se sperie și vru să o ia la fugă. Baba o prinse de mână.

- Încotro, muritoare nesăbuită, ai crezut că îmi strici planurile căsătorindu-te cu Duhul Pădurii, care este sortit fiicei mele. Ei, află că nu vei reuși, atâta timp cât trăiesc eu Narcis nu va avea altă soață, peste această pădure frumoasă nu va fi altă stăpână în afară de mine.

Scoase din sân un bețișor negru cu care o atinse pe Narcisa, pe dată aceasta s-a preschimbat în floare.

O floare albă cu tulpina subțirică, cu un miros fin, pătrunzător. Apoi Muma Pădurii dispăru răsând.

Sosi și Duhul Pădurii, dar Narcisa nu era de găsit. Împreună cu părinții au căutat-o peste tot, dar zadarnic.

Narcis era mâhnit, cu capul plecat se plimba prin poiană. Așteptând doar, doar va apare Narcisa, privirea îi fu atrasă de-o floriceică mică albă. Se albi și el la față,

deodată înțelese totul. Muma Pădurii era vinovată de dispariția Narcisei. Îngenunche și sărută floarea. Din petala ei căzu o lacrimă pe pământ.

În acel loc răsări o floare la fel de albă, și tot așa până ce se umplu poiana de flori albe cu miros fin.

În amintirea celei care a fost frumoasă ca o floare oamenii au numit-o „Poiana Narcisei” Așa se numește și în ziua de azi.

Duhul Pădurii a rămas singur pe vecie, aproape tot timpul și-l petrece printre gingașele și frumoasele Narcise.

Legenda Crinului

A fost odată ca niciodată un om nici bogat, nici sărac, ca tot omul cinstit care trăiește din munca mâinilor sale harnice.

Avea o casă, ca multe altele din acel sat, cu două odăi de dormit și o tindă. Din tindă dădeai în târnaț, un târnaț mare, împodobit cu tot felul de flori care te îmbătau cu mirosul lor.

Mai avea omul doi copii. Un băiat și o fată. Băiatul avea optsprezece ani, fata șaisprezece ani. Nevastă nu avea, murise la câteva zile după ce aduse pe lume fetița. De însurat, nu se mai însurase, de teamă să nu dea peste vreo femeie rea care să-i batjocorească copiii. Trudise singur, numai el știe cum, de-i făcuse mari. Acum erau mândria lui, mângâierea dalbelor plete.

Băiatul mergea cu el la munca câmpului, sau în altă parte, unde era nevoie de brațele lui vânjoase. Măriuca, așa o chema pe fată, rămânea acasă să îngrijească de gospodărie și să facă cele de trebuință pentru traiul de zi cu zi al omului.

Și era Măriuca o mândreață de fătucă ca o ruje îmbobocită. În gingășia sufletului ei își găsisese loc o mare dragoste pentru flori. Umpluse tot târnațul cu flori. Ba își făcuse și o grădiniță în fața casei.

În fiecare dimineață primele raze de soare o găseau udând florile. Punea atâta dragoste în grija ei pentru flori, încât tatăl ei îi spuse într-o zi:

- Mai lasă, Măriucă, florile, că toată ziua stai cu nasul în ele și ne-om pomeni când îi fi de măritat că una din ele te fură și te duce în cea lume, de nu te mai vedem...

- Las' tată, nu vorbi de rău florile, că tu știi ce dragi îmi sunt.

- Bine, bine. Vezi de pune ceva mâncare în corfiță, că noi plecăm la sapă în luncă, tu să grijești de casă până venim noi.

Fata le puse o bucată de mămligă, două cepe, un bruş de brânză. Le înveli într-un ștergar de pânză, le dădu corfița și cei doi plecară.

Când se duse Măriuca să ude florile, văzu printre zecile de flori pe care le semănase în primăvară, o floare pe care ea nu o cunoștea. Nu semăna cu nici o floare dintre cele semămate. Avea o tulpină înaltă, cu frunze lunguiețe. Se uita fata și nu înțelegea cum răsărise acea floare, nesădită de ea. Din acel ceas Măriuca nu mai avu liniște. Pașii o purtau mereu spre floare, murmură ca pentru sine: Doamne, oare ce floare o mai fi și asta, de unde o fi apărut în grădina mea?"

Erau întrebări la care frământarea ei nu găsea răspuns.

Neputând să stea mai mult timp s-o privească, Măriuca se gândi s-o mute în târnaț. I-a ales un loc bun și a mutat-o.

Zilele treceau, floarea creștea. În curând se văzu un boboc lunguieț semănând cu frunzele de un verde pal. Apoi, treptat, a început să se albească. Măriuca ardea de nerăbdare să se deschidă bobocul, pentru a sorbi mirosul florii, căci, își zicea ea, o asemenea floare trebuie să aibă un miros deosebit.

În capătul târnațului era pus un pat cu așternut ca spuma laptelui. În nopțile de vară, frumoasa copilă

dormea legănată de răcoarea plăcută a nopții. De când își mutase floarea misterioasă, Măriuca adormea cu ochii la ea. Iar dimineața prima privire o arunca la ea.

Și iată că într-o dimineață, când deschise ochii, Măriuca văzu floarea înflorită. Se apropie de floare și atunci simți că răspândește un miros puternic, fin și curat. Măriuca uită de treabă tot privind și mirosind floarea, însă o trezi din visare glasul tatălui:

- Dar ce faci, fată, acolo, ai înmărmurit lângă flori?

- Uite, tată, ce floare frumoasă am și ce frumos miroase!

Se aplecă și tatăl și miroși floarea.

- Dar să știi că miroase, nu glumă, cât toate florile la un loc. Acum lasă florile și hai la treabă.

Plecară fiecare la rostul lui. Seara se culcară fiecare la locul său.

Măriuca nu reușea să adoarmă. Abia într-un târziu adormi, învăluită în mirosul acelei flori.

Și iată că, după ce trecu de miezul nopții, floarea începu a se clătina ca în bătaia vântului. Apoi petalele îi căzură și din ele se înălță un tânăr de o neasemuită frumusețe, cu fața albă ca petalele de floare, cu părul auriu și ochii peruzea. Răspândea în jur mirosul florii din care se născuse.

Se apropie frumosul tânăr de copilă, o privi un timp cu ochi duioși, apoi o ridică încetîșor în brațe și plecă cu ea. La poartă îl aștepta un cal alb înaripat. Tânărul încălecă cu gingașa-i povară și calul se înălță cu el în văzduh. Când zorile își arătau lumina, se opri în fața unui palat mareț din aur și argint.

Tânărul o duse pe Măriuca într-o odaie minunat împodobită. O așeză pe pat, iar el îngenunche alături de ea.

După o clipă Măriuca deschise ochii, simți mirosul minunat al florii din târnaț și crezu că se află în patul ei. Își îndreptă privirea spre locul unde știa că trebuie să fie floarea. Și tot atunci scoase un țipăt ușor și sări ca arsă în sus. Privirea i se oprise asupra tânărului care se ridicase în picioare. O clipă Măriuca rămase fără grai. Tânărul era de o frumusețe nepământească.

- Cine ești și cum am ajuns aici? îl întrebă ea.

- Mă numesc Crin și sunt stăpânul acestui tătâm, adică tărâmul florilor. De mic copil am fost fermecat de o zână rea ca să port înfățișarea unei flori. Trebuia să rămân așa până ce o fată cu suflet curat va iubi florile și pe mine în chip de floare, mai mult decât orice pe lume. La sorocul potrivit să aduc fata aceea în împărăția mea și ea să rămână de bună voie la mine. Un an de zile să stea închisă fără să vadă un alt chip decât al meu. De nu va face față întocmai, mă voi preface iar în floare, fără ca cineva să mă mai poată scăpa. Acum știi totul. Spune-mi dacă vrei să rămâi cu mine, sau te duc înapoi la casa ta?

Măriuca nu putea să spună nu. Când privea cu nesaț chipul frumos al tânărului, cum putea să trăiască departe de mirosul îmbătător cere-i umplea inima de dragoste?

- Primesc cu dragă inimă să rămân alături de tine.

- Trebuie să te gândești bine înainte de a urma această cale. Dacă vei greși, voi fi pierdut pentru totdeauna.

Spunând acestea, Crin se întristă adânc gândindu-se ce-l așteaptă dacă Măriuca va greși. Copilei i se topi inima văzând tristețea lui.

- Nu fii trist, nu-ți fie teamă, căci nu voi greși. Voi fi fericită alături de tine.

- Dar fratele tău și tatăl tău te vor căuta. Vei rezista să nu le răspunzi când te vor chema?

- Voi rezista. Și la urmă, după ce vei scăpa, vom merge împreună și le vom povesti de ce m-am ascuns de ei.

Crin o îmbrățișă. Măriuca era tare fericită.

Zilele se scurgeau ca apa, una după alta. Nimeni nu-i căuta, nimeni nu le tulbura fericirea.

În acest timp fratele și tatăl ei erau tare nenorociți. Când s-au trezit dimineața și au văzut că nu-i întâmpină nimeni, au început să strige după Măriuca. Au strigat mereu, încoace și încolo, dar nici urmă de fată. Uitându-se în târnaț, au văzut că a dispărut și floarea cea albă.

- Ia te uită, a dispărut și floarea cea albă. Am spus eu că nu-i lucru curat cu dragostea ei mare pentru flori. Te pomenești că o fi vreun zmeu cu chip de floare și peste noapte a furat-o și a dus-o în cea lume.

Băiatul răspunse:

- Nu vine el, Zmeul, cu chip de floare, dacă vrea să fure o copilă. Eu zic să plec în căutarea ei, oi afla-o eu undeva...

- Ba eu, dragul tatii, zic să mai așteptăm câteva zile. La urmă, dacă om vedea că nu vine, te-i duce în lume s-o cauți.

Zilele treceau și Măriuca nu se mai întorcea. Cei doi se uscau de dorul ei. Când tatăl își pierduse nădejdea că vine Măriuca, se îndură să se despartă de băiatul lui și-i zise:

- Du-te, dragul meu, să-ți cauți sora. Să ai grijă pe unde umbli și ce faci, să nu rămân singur la bătrânețe.

Se găti băiatul de drum. Își puse mâncare în traistă, iar aceasta o agăță în bătă, apoi, cu bâta pe umăr, își luă rămas-bun de la tată și plecă la drum.

Merse el multe zile și nopți, prin văi și prin munți, prin locuri umblate și neumblate de om. În drumul lui întreba pe cine întâlnea de Măriuca, zicând că-i fată frumoasă, care iubea mult florile. Dar nimeni nu auzise și nu știuse de ea.

Mai erau trei zile și se împlinea anul de când dispăruse Măriuca. Flăcăul își pierduse nădejdea de a o mai găsi. Răzbit de sete, se aplecă peste marginea fântânii să apuce o ciutură, În acea clipă cineva îl împinse în fântână. Sărmanul flăcău, mai apucă să gândească că i-a sosit sfârșitul. Apoi nu mai simți nimic. Își pierduse cunoștința.

Când își veni în fire se văzu într-o odaie bogat împodobită. La căpătâiul lui sta o copilă de o neasemuită frumusețe. Flăcăul o privi o clipă în tăcere. Fata clipi din gene și lăsă ochii în jos. O întrebă cu glas moale:

- Cine ești și pe ce cale am ajuns aici? Îmi aduc aminte că am căzut într-o fântână de care m-am apropiat, eram aproape mort de sete...

- Te afli pe tărâmul florilor. Eu sunt o zână. Tocmai treceam pe lângă fântână și am văzut când ți-a dat brânci cel mai rău om de pe acest tărâm. El o ține închisă pe sora ta și-o chinuiește rău. Știa că ești în căutarea ei și te-a împins în fântână cu gândul să te piardă. Eu te-am scăpat. Acum depinde numai de tine ca să-ți scapi sora.

Sărmanul flăcău nu avea de unde să știe că acea făptură minunată nu era de fapt așa cum se arătase lui. Era o hârcă de babă rea și urâtă foc. Luase înfățișarea unei copile nevinovate pentru a-l atrage de partea ei pe flăcău, pentru a-l pierde pe Crin. Acum, când el mai avea puțin timp până să rămână făptură omenească pentru totdeauna, hârta dorea din răspuțeri să-l împiedice. Ea voia să rămână stăpână peste acel tărâm minunat. Tot ea

---

era acel cineva, care-l împinsese pe flăcău în fântână. Apoi îl salvase pentru a-i fi unealtă împotriva frumosului Crin. Neștiind care este adevărul, flăcăul privea cu ochii inimii, căci se îndrăgostise de ea.

- Spune-mi, ce mai știi de sora mea?

- Știi că acel om o ține închisă și nu-i dă voie să vadă pe nimeni. După câte am auzit, mâine la prânz o va omori, minți hârca.

- Vai de mine! răspunse flăcăul. Nu voi ajunge la timp s-o salvez.

- Dacă ascuți de mine, te pot ajuta!

- Ajută-mă, zână bună! Voi face tot ce-mi vei cere.

- Probabil sora ta nu va voi să te vadă, căci fiind sub vraja aceluia om rău, nu vrea să vadă pe nimeni...

- Numai să ajung acolo, c-apoi Măriuca n-o putea ea să stea să nu mă vadă.

Hârca bătrână nu era sigură că Măriuca va vrea să-l vadă. Mai era așa de puțin timp și Crin era salvat... Ba mai știa ce mult îl iubește Măriuca pe Crin. Și în mintea babei se urzi un plan.

- Am să te duc eu în grădina palatului, pe unde se plimbă sora ta. Când o vei vedea, te prefaci că ești rănit și începi să te vaiieți. Dacă sora ta te iubește, va veni la tine. Dacă nu, suntem pierduți cu toții...

- Nici o grijă, Măriuca va alergera fuga la mine, numai să ajungem acolo.

Încălecară doi cai înaripați și porniră la drum. În scurt timp au ajuns în grădina palatului lui Crin. S-au ascuns în spatele unui tufiș, așteptând să iasă fata la plimbare. Trecuse de amiază și Măriuca nu mai ieșea. Baba începuse a se înspăimânta, căci peste câteva ceasuri Crin scăpa de blestem și atunci va fi vai de pielea ei zbârcită...

Dar iat-o! Măriuca a ieșit din palat îmbrăcată ca o zână. Pe chip i se citea o mare fericire. Fratele ei rămase uimit zărind-o.

După câțiva pași, Măriuca se întoarse cu fața spre palat și privi spre una din ferestre în cadrul căreia se vedea un flăcău de o neasemuită frumusețe. Măriuca îi făcu semne cu batista lui Crin, căci el era. Zâmbi și-i trimise un sărut cu vârful degetelor. Se vedea atâta fericire pe chipul celor doi, încât fratele fetei spuse:

- Eu nu știu ce să cred, dar mi se pare tare fericită sora mea. Omul acela e tare frumos și pare tare bun.

Baba se coțai de mânie.

- Păi sora ta se află sub vraja lui, de aceea pare fericită și el ți se pare frumos, dar în realitate e urât ca noaptea. Vezi ce faci, căci se apropie sora ta.

Măriuca mergea liniștită și fericită. Mai era doar un ceas și Crin va fi salvat... apoi vor pleca amândoi să-l vadă pe tatăl și pe fratele său. Îi era tare dor de ei. Numai ea știe cum a stat un an întreg fără să-i vadă.

Când ea ajunse aproape de tufiș, flăcăul ieși din ascunzătoare. Măriuca nu-l văzu, mergea cu spatele, uitându-se către fereastra palatului. Crin îl văzu pe flăcău și păli. Strigă la Măriuca:

- Iubita mea, vino repede înăuntru, mai avem un ceas și vom scăpa...

Măriuca se opri, neștiind de ce strigă Crin după ea. Apoi auzi glasul fratelui său:

- Măriuca, sora mea cea dragă, multă cale am bătut ca să te pot afla. Vino să fugim de aici!

Când îl auzi Măriuca, era să leșine. Ar fi alergat la el, dar se temea pentru Crin, care între timp ieșise afară și venea spre Măriuca. Baba îl văzu și-i șopti flăcăului:

- *Vezi că vine vrăjitorul și vă omoară pe amândoi. Ia-ți sora și vino să fugim.*

Atunci flăcăul se lăsă jos și începu să geamă amarnic:

- *Vai de mine, am să mor pe meleag străin și sora mea nici nu se uită la mine.*

Măriuca se întoarse și alergă la fratele ei. Degeaba a rugat-o Crin să nu se întoarcă, să mai aibă răbdare un ceas. Ea nu l-a mai ascultat. Când a ajuns lângă flăcău, el s-a ridicat și i-a zis, cu mâinile întinse spre ea:

- *Vino, Măriucă, să fugim, nu sunt rănit, dar am vrut să te scap de vrăjitor.*

Când auzi fata se făcu albă ca varul. Se întoarse repede spre Crin, care ajunsese la câțiva pași de ei și o privea pe Măriuca cu nespusă milă și tristețe, după care îi zise cu lacrimi în ochi:

- *Dragă Măriuca, de ce nu m-ai ascultat? Mai era doar așa de puțin și apoi puteam pleca la ai tăi. Acum totul s-a sfârșit pentru mine. De acum înainte voi fi o floare nemuritoare, am să te văd mereu, dar nu-ți voi mai putea vorbi. Tu n-ai să mă mai vezi niciodată. Vino să te sărut pentru ultima oară.*

Alegă Măriuca cu inima strânsă de durere, în brațele iubitului. Plângea în hohote.

- *Crin, iubitule, iartă-mă. Nu mă părăsi, sau ia-mă cu tine.*

El o mângâie cu gingășie:

- *Te iert, Măriucă, dar ne vom despărți pentru totdeauna. Baba cea rea a fost șireată. Acum va fi stăpână peste acest frumos tărâm.*

Spunând acestea, o strânse puternic la piept. Apoi dispăru și în locul lui apăru floarea cea frumoasă pe care o îndrăgise fata.

În acel moment, din tufiș ieși baba în adevărata ei înfățișare. Fratele fetei rămase fără grai. Baba molfăi ceva din gură...

- Vă mulțumesc că m-ați scăpat de cel mai aprig dușman al meu. Păcat că el era bun și frumos, dacă mă voia de soție îl iertam. Tu, copilă, era să-mi strici toate planurile. Dar am scăpat. Pentru că m-ați ajutat, vă las năframa asta să vă puteți întoarce pe tărâmul vostru.

Zicând acestea, se făcu nevăzută.

Măriuca plângea amarnic și săruta floarea cea albă, care fremăta ușor la atingerea ei. Fratele său plângea și el. Îi părea rău că se lăsase păcălit de zâna-babă. Își mângâie sora, chemând-o:

- Măriucă, sora mea, nu mai plânge. Numai eu sunt de vină. Eu am stricat totul.

Măriuca îi răspunse printre suspine:

- Eram așa de fericită! Crin era soțul meu, era așa de bun și de frumos! Peste un ceas scăpa de blestem. Acum totul s-a sfârșit, dar eu nu voi putea trăi fără el.

Măriuca îngenunche lângă floare, o cuprinse în brațe și, plângând, se rugă:

- Crin, iubitule, ia-mă cu tine!

Pătruns de durerea ei, Crin lăcrimă. Din cupa lui frumoasă, se rostogoliră două lacrimi pe care Măriuca le sorbi. Apoi se prăvăli jos.

Flăcăul plângea în hohote. Sufletul lui era sfâșiat că ascultase de babă. O ridică pe Măriuca cu floare cu tot și se urcă pe năframa lăsată de babă. Își exprimă dorința de a ajunge la tatăl său. Cât ai clipi din palme sau și aflat în fața casei părintești.

Tatăl lor îmbătrânise parcă, așteptând. Când o văzu pe Măriuca moartă se cutremură de durere.

- Spune-mi, băiete, ce s-a întâmplat cu Măriuca?

El îi povesti totul, apoi săpară o groapă și o îngropară. La cap i-au pus floarea de crin. Iar ei au rămas nemângâiați tot restul vieții.

Floarea de crin trăiește, ne îmbată și azi cu mirosul ei delicat.

Crăiasa Zăpezii

Sus, la poalele muntelui, trăia o familie de oameni sărmani, care aveau doi copii, o fată și un băiat, care se numeau Mădălin și Mădălina.

Erau oameni harnici. Bărbatul muncea la pădure, la tăiat bușteni. Venea numai sâmbăta acasă, aducând de toate cele de trebuință familiei. Femeia se ocupa de gospodărie, crescându-și cu drag copiii, învățându-i să fie harnici și cinștiți. Căsuța lor era așezată departe de orice vatră omenească, așa că Mădălin și Mădălina nu puteau merge la școală. Mama lor i-a învățat cât de cât să scrie și să citească.

Ani au trecut, totul a fost bine până într-o zi când un buștean mare a căzut peste tatăl lor, curmându-i viața.

Fără sprijinul material și moral al tatălui lor, viața a început să le fie grea, mama nu se putea descurca nicicum. Copiii, gemeni, împliniseră 15 ani și au început să coboare în sat să caute de lucru. Mădălin găsi de lucru la un om bogat, cioban la oi. S-a bucurat, zicea că în felul acesta își va ajuta mama și sora.

În fiecare zi urca cu turma de oi sus pe munte. Dădea oile la strungă, le mulgea, apoi încheaga laptele, făcând din el caș. Când se lăsa seara, cobora la stână, unde îl așteptau mama și sora.

Așa a trecut vara. Toamna rece a venit de timpuriu, iarba se pălise de la brumă. Mai erau câteva zile și oile intrau la iernat.

Mădălin urcă pe munte, lăsând oile să pască în voia lor. Avea inima strânsă, îi părea rău că se desparte de muntele cu brazi falnici, de oițele lui dragi, de cântul fluierului, de liniștea pădurii.

Se așează pe o buturugă și începu să cânte din fluier. Oile pășteau liniștite

Mădălin, cu ochii închiși, doinea din fluier și cugeta la greutățile vieții care-l încercaseră prea de timpuriu.

Deodată deasupra muntelui se adunară nori alburii și se stârni o furtună de zăpadă nemaipomenită la acea vreme.

Mădălin se sperie, totuși era un copil. Vântul bătea cu putere, spulberând fulgii de nea. Nu se vedea la doi pași, nu mai vedea oile, le auzea doar zbierând. Plecă să le caute. Zăpada îi intra în ochi, nu vedea nimic. Se împiedică și căzu cu fața la pământ. S-a lovit rău, nu s-a mai putut ridica. Fulgi de nea începuseră să-l acopere, nu mai simțea nimic.

Jos, la poalele muntelui, mama și sora lui priveau spre munte speriate.

- Doamne, ce-o fi asta, nu se mai vede vârful muntelui. Unde-o fi Mădălin?! – zise mama.

Vai, mamă, cred că sus ninge viscolit. Oare mai găsește Mădălin drumul spre casă?

L-au așteptat până noaptea târziu. Mădălin nu s-a mai întors, nici atunci, nici în zilele următoare.

A doua zi cerul era senin, vârful muntelui se vedea alb de nea. Mădălina plângea îmoreună cu mama.

- Mamă, eu plec să-l caut pe Mădălin.

- Unde să-l cauți singură, fata mea, te vei rătăci și tu, și eu voi muri fără voi.

- Fii fără grijă, mamă, mă voi întoarce cu Mădălin, trebuie, chiar de-mi va fi greu, tot am să-l găesc și vom veni acasă.

A doua zi dis-de-diminează a pornit la drum. Pe la amiază ajunse la jumătatea drumului. I se făcu foame, sete, se simțea obosită. Căută un izvor. A mâncat puțin, a băut apă rece, apoi s-a întins la umbra unui brad să se odihnească.

A adormit. Când s-a trezit, i s-a părut că doarme de foarte mult timp, a deschis ochii și tot atunci a sărit în sus ca arsă, nu se mai afla în pădure, se afla într-un castel de cristal asemănător unor țurțuri de gheață, era întinsă pe un pat acoperit cu purpură. Începu a se plimba prin cameră. Ușa era încuiată. Privi pe geam. Totul era alb, acoperit cu zăpadă, nu își aducea aminte de nimic, nu înțelegea unde se află și de ce a plecat de acasă. Uitase de Mădălin, de plecarea ei să-l caute, uitase de toate.

Deodată tresări. Simți în spate o adiere rece. Se întoarce. În fața ei se afla un tânăr neasemuit de frumos. Era înalt, subțirel, părul ca aurul căzut pe umerii lați încadra o față albă ca neaua, ochii erau ca cerul senin al iernilor geroase. O privire de gheață străpunse inima Mădălinei.

- Eu sunt Crivățul, vântul rece al iernii, te afli în împărăția Zăpezilor veșnice. Baba Iarna e mama mea, iar sora mea e Crăiasa Zăpezii. Vino cu mine.

O luă încetișor de mână. Mădălina îl urmă în tăcere, la atingerea lui un fior îi străbătu trupul. Ajunse într-o sală mare de marmură argintie, în capătul sălii se aflau trei tronuri, unul de aur și două de argint. Pe cel de aur stătea o tânără frumoasă cum nu se poate spune, era îmbrăcată într-o rochie albă țesută cu fir de argint strălucitor. Pe cap purta o coroniță de aur și argint

încrustată cu diamante. Avea părul ca abanosul și ochii precum cicoarea. În mâna dreaptă ținea un toiag de argint în vârful căruia strălucea o stea de aur.

Era Crăiasa Zăpezii. În dreapta ei, pe un tron de argint, stătea o doamnă mai în vârstă, la fel de frumoasă. Avea părul argintiu, pe cap avea coroniță de argint. Era Baba Iarnă.

Pe tronul din stânga stătea un tânăr frumos, îmbrăcat ca un prinț. Semăna cu Mădălina ca două picături de apă, avea fața mohorâtă, privirea tristă.

La intrarea Mădălinei alături de frumosul Crivăț Mădălin, căci el era, tresări. Făcea eforturi să-și amintească unde mai văzuse această tânără, dar în zadar, nu-și amintea nimic. Mădălina era la fel de surprinsă, semăna la înfățișare, se cunoșteau și nu știa de unde.

Crivățul făcu o plecăciune și zise:

- Mamă, soră, aceasta este aleasa inimii mele, cu voia voastră mă căsătoresc cu ea, aș dori ca nunta să fie în aceeași zi cu a surorii mele.

Crăiasa zăpezii zâmbi.

- Sigur, frate, să fie cum zici tu.

- Dar pe fată ați întrebat-o dacă este de acord cu voi?! întrebă cu glas domol Mădălin.

Rămaseră surprinși de întrebarea lui, se priviră unul pe altul, apoi Crăiasa zise:

- Dar cine vă întrebă pe voi, sunteți aici prin voia noastră, și veți face ce spunem noi, deci în prima duminică a lunii viitoare vor fi cele două nunți, aveți timp suficient să vă pregătiți.

Crivățul făcu o plecăciune, apoi o luă pe Mădălina de mână:

- Vino, să mergem la palatul meu.

Mădălina nu-și putea lua privirea de la Mădălin, o forță pe care nu o înțelegea o atrăgea spre el. Întinse mâna:

- Eu sunt Mădălina, tu cine ești, îmi pari cunoscut.

- Eu sunt Mădălin...

În acel moment Crăiasa Zăpezii, furioasă, lovi cu toiagul în pământ.

- Frate Crivăț, ia-ți mireasa și du-o la tine în palat, până la nuntă să o ții sub pază strașnică.

Crivățul o luă pe Mădălina cu el. printr-un tunel lung luminat cu diamante intră în palatul lui, care era asemănător cu cel al Crăiesei. O duse pe Mădălina și o închise într-o cameră. Acolo ea începu a cugeta: „Doamne, cine o fi băiatul, de fapt cine suntem noi doi, de unde venim? De undeva îl cunosc, îmi pare așa de apropiat de mine!

Se puse în pat și adormi. Visă un bătrân înalt cu plete dalbe, pe umeri purta o mantie de stele multicolore, pe chip i se citea o bunătate mare. Cu glas blând îi zise: „Eu sunt Curcubeul, tatăl Crivățului și al Crăiesei. Nu vreau ca tu și Mădălin să suferiți, de aceea vreau să vă ajut. Ți las această cheie. Te duci la palatul castelului și acolo vei găsi o lădiță, o deschizi și te uiți în ea. Cu bine, copilă bună!”

Și bătrânul plecă, iar în urma lui rămase o pulbere de stele multicolore, ca un curcubeu.

Când se trezi, Mădălina ținea în mână o cheiță de aur.

Multe zile nu a putut părăsi camera, până la urmă l-a convins pe Crivăț, care o iubea nespus de mult, să o lase să se plimbe prin palat.

Când prinse momentul, se furișă în pod, găsi lădița pitită într-un colțișor, deasupra ei jucau luminițe

mici, multicolore. La început Mădălinei i-a fost teamă, mai apoi s-a apropiat. A deschis lădița. Înăuntru era poleită cu aur, pe fundul lădiței se afla o oglinjoară. Mădălina o luă și privi în ea. Imagini binecunoscute ei începură a se derula prin oglindă, vedea căsuța de la poalele muntelui, se vedea pe ea împreună cu mama, uitându-se după Mădălin, care pleca sus pe munte cu oile, furtuna de zăpadă, pe Mădălin căzut cu fața la pământ și fulgii de nea acoperindu-l, apoi văzu o trăsură de argint, trasă de cai înaripați, în ea se afla Crăiasa Zăpezii și Crivățul, care l-au luat încet pe Mădălin și l-au așezat în trăsură, ducându-l la palat.

- Ce faci cu băiatul acesta surioară? întrebă Crivățul.

- Vreau să mă căsătoresc cu el, să-mi încălzească inima de gheață, să fiu fericită, să am urmași, vreau ca în austerul meu castel să răsunе răsul cristalin al copiilor. Chiar dacă sunt Crăiasa zăpezii, vreau căldură în sufletul meu. Băiatul are o soră la fel de frumoasă, îți sugerez să faci și tu la fel și o să fim foarte fericiți.

- Crezi că răpindu-i din lumea lor or să ne iubească, or să vrea să ne încălzească sufletele înghețate?

- Trebuie.

- În primul rând trebuie să fim noi mai buni, mai iertători.

Apoi în imagine apăru ea, lângă izvor, se văzu adormită, îl văzu pe Crivăț cum s-a apropiat de ea, a luat-o ușor în brațe, a dus-o în palat, a așezat-o pe pat, a privit-o mult timp cum doarme, ca o adiere îi mângâie părul, o sărută ușor pe frunte, apoi plecă.

În acel moment imaginile din oglindă au dispărut și în locul lor apăru bătrânul Curcubeu, care îi spuse Mădălinei așa:

- Fată bună, copiii mei, Crivățul și Crăiasa Zăpezii, se află sub puterea unei vrăji care le-a înghețat inima, să nu se mai poată îndrăgosti niciodată. Tu și fratele tău vă aflați tot sub puterea unei vrăji. Toate sunt făcute de Baba Iarnă. Puterea ei stă într-o nestemată ce se află în mijlocul coroniței de pe capul ei. Dacă reușești să furi acea nestemată și să o spargi, toate vrăjile dispar.

După cele spuse, Curcubeu dispăru. Mădălina mai așteptă puțin, crezând că vor mai apare alte imagini în oglindă. Când văzu că nu mai apare nimica, puse oglinda la loc, încuie lădița și coborî în cameră, tocmai la timp, căci Crivățul o aștepta.

Îi cuprinse umerii cu mâinile și o privi cu drag. Cu glas blând o întrebă:

- Unde ai fost, Mădălina? Te aștept de mult timp, de fapt știu că n-o să-mi spui adevărul, dar vreau să știi că te iubesc și orice s-ar întâmpla n-o să-ți fac nici un rău. Și nici lui Mădălin nu-I vreau răul. Am încredere în tine.

Mădălina s-a gândit mult cum să facă să ajungă la nestemata din coronița babei, neputând pătrunde în castelul Crăiesei, unde locuia și baba.

Ziua nunților se apropia. Mădălina era disperată, începu să plângă, așa o găsi Crivățul.

- Nu mai plânge, Mădălina, spune-mi ce ai pe suflet și te voi ajuta, ai încredere în mine.

Mădălina se gândi puțin, apoi îi povesti tot ce a văzut în oglindă. La sfârșit îi spuse:

- Să nu te superi pe bunul Curcubeu, el vă iubește și vrea să fiți fericiți.

- Nu mă supăr, știam că te ajută, dar mă tem de mama mea, cu o suflare ne poate îngheța pe toți. O să o rog și pe Crăiasa Zăpezii să ne ajute.

Cu o zi înainte de nuntă Baba Iarna își luă coronița de pe cap și o puse pe pat, apoi intră să se îmbrace. Crăiasa Zăpezii, care era pitită după ușă, luă coronița, scoase cu grijă nestemata, puse în locul ei alta asemănătoare, apoi puse coronița la locul ei. Ieși tiptil afară. Afară o aștepta Crivățul care, luând nestemata, o duse Mădălinei. Aceasta o sfărâmă ca făina și o aruncă pe geam.

Din acea clipă lui Mădălin i se luă ca o ceață de pe ochi. Începu să vadă limpede viața lui din trecut și din prezent: o iubea pe Crăiasa Zăpezii și se căsătorea de bună voie cu ea.

La fel Mădălina și Crivățul se iubeau.

În ziua nunții Crăiasa Zăpezii pășea fericită alături de Mădălin. În spatele lor veneau Mădălina și Crivățul, care erau la fel de fericiți.

Baba iarnă era nedumerită, nu știa ce s-a întâmplat cu copiii ei, cum de li s-a încălzit inima și s-au îndrăgostit de niște pământeni. Își vede împărăția stăpânită de pământeni, ceea ce ea nu putea îngădui în ruptul capului. Își luă coronița de pe cap și, privind nestemata, își zise: „Nestemată fără preț, arată-mi ce să fac!”.

După cum vă dați seama, nestemata schimbată nu-i putea arăta nimic. Atunci Baba Iarnă și-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat. A hotărât să se răzbune pe cei patru, care stăteau în sala tronului, făcându-și planuri de viitor. I-a privit cu dușmănie, a suflat aer rece să-i înghețe. Crăiasa Zăpezii, ghicindu-i babei planul, și-a pus toiagul de-a curmezișul, oprind furia babei.

Cunoștea acea furie, de aceea le spuse celorlalți să plece, să fugă din calea furiei, dar baba le ținu calea.

Atunci apăru bunul Curcubeu, care își întinse mantia multicoloră ca cei patru să poată fugi. Mădălina și Mădălin s-au urcat pe mantie, dar Crivățul și Crăiasa Zăpezii nu au mai putut să urce, suflarea rece a Babei i-a făcut sloi de gheață.

Bunul Curcubeu i-a dus pe Mădălin și Mădălina și i-a lăsat lângă căsuța lor, la poalele muntelui.

Când i-a văzut măicuța lor, a început să plângă de bucurie. Și ei s-au bucurat mult, dar chipul lor era trist. Privind spre munte, s-au întristat și mai tare. Vârful muntelui nu se mai vedea, doar zăpadă învolburată, suflată de Baba Iarnă.

Se spune că pe Crăiasa Zăpezii și pe Crivăț i-a ținut înghețați până și-a făcut rost de altă nestemată cu care să le înghețe inimile și i-a păzit cu strășnicie, ca niciodată să nu se mai îndrăgostească de pământeni, punându-i în pericol împărăția.

Povestea Iederei

Demult, demult, în vremuri de mult apuse, într-o țară îndepărtată, trăia un mare împărat. Și era împăratul bogat, atât de bogat încât nici nu-și mai putea socoti averile, avea lanuri mari de grâne, pe care lucrau cu plată zeci de oameni, cirezi mari de animale de nu le mai știa numărul, avea mină de aur, mină de argint, unde de asemenea aveau de lucru mulți oameni. Avea împăratul un palat măreț cu sute de camere. Împărăția era binecuvântată de Dumnezeu. Împăratul era bun și iertător, iar oamenii erau buni și harnici. Și avea împăratul o soție tânără și frumoasă ca o zână. Toate erau bune și frumoase, dar o tristețe adâncă măcina inima împăratului. Nu avea urmași, încercase în fel și chip, diferite leacuri, ba umblase și pe la vrăjitoare, dar în zadar, împărăteasa nu putea aduce pe lume copii.

Într-o seară de vară călduroasă, împăratul dormea cu fereastra deschisă. Cerul era senin, luna mare, plină, își trimitea razele luminoase asupra pământului, luminându-l ca ziua. Razele jucăușe pătrunseră pe fereastră în camera împăratului luminându-i fața. Atunci Împăratul avu un vis. Se făcea că lângă patul lui sta o femeie înaltă îmbrăcată în haine albe țesute cu fir de aur, avea fața ca alama lustruită. Cu glas ușor îi zise:

- Mărite împărate, cunosc tristețea ta, te pot scăpa de ea dacă îmi accepți condițiile.

- *Accept orice, doar să am urmași, să aibă cine să-mi ducă numele mai departe și să –mi moștenească averea.*

- *Bine, dar dacă nu vei face întocmai, o mare nenorocire se va abate asupra împărăției.*

- *Spune și voi face cum zici.*

- *La data sorocită împărăteasa va aduce pe lume un băiat. Când va veni vremea, el va trebui să ia de soție pe singura mea fiică, altfel nenorocirea se va abate asupra împărăției noastre.*

- *Vom face precum zici. Dar cine ești tu?*

- *Sunt Selena, regina nopții.*

În acea clipă, un nor plumburiu acoperi luna de pe cer. Împăratul s-a trezit, dar visul i-a rămas în minte și spera să se adeverească.

Visul împăratului s-a adevărat, la data sorocită împărăteasa a adus pe lume un băiat de toată frumusețea. Mare veselie a fost în toată împărăția, dar cel mai mult s-a bucurat împăratul, de-acum avea cine să-i ducă mai departe numele și rosturile.

În prima noapte după nașterea băiatului era lună plină . Aceeași femeie i-a apărut în vis împăratului.

- *Mărite împărate, visul tău s-a împlinit, ai un băiat așa cum ți-ai dorit. Vreau să-i pui numele Daniel și să nu uiți învoiala noastră.*

- *N-am să uit, fii fără grijă. Când o veni vremea, fiica ta va fi stăpână în această împărăție.*

Zilele treceau, veneau lunile, treceau aducând după ele anii care zburau unul după altul. Daniel creștea văzând cu ochii și din ce creștea se făcea tot mai frumos.

Nimeni nu știa de înțelegerea împăratului cu Selena, numai că Daniel, atunci când era lună plină se simțea trist, ceva ca un magnet îi atrăgea privirea spre lună și atunci se cutremura, un fior rece îi străbătea

corpul. Din această cauză se ferea să iasă noaptea afară și să privească cerul înstelat, mai ales când era lună plină.

Așa au trecut ani. David se făcuse un flăcău înalt ca bradul și frumos fără asemănare. Îndrăgea natura, iubea animalele. Cel mai mult iubea un cal roib, care-l purta călare prin toată împărăția.

Într-o zi de vară călărea roibul pe o pajiște înflorită. Căldura era mare, transpirase și Daniel și calul. Îi apucă o sete de nestăpânit. Ceva mai departe se vedea o pădure, acolo știa Daniel un izvor cu apă rece, așa că o luă într-acolo. După ce a băut apă și s-a răcorit, Daniel s-a așezat la umbra unui copac să se odihnească. Deodată auzi un glas ca de privighetoare cântând duios. Se ridică și se duse să vadă cine cântă atât de frumos.

Undeva printre copaci văzu o fată. În mână avea o cofiță în care punea ciuperci și cânta duios. Daniel se apropie tiptil de fată. Era foarte frumoasă. Îmbrăcată în haine țărănești, două cozi groase împletite îi cădeau pe spate. Daniel se apropie de ea.

- Bună vreme, fată frumoasă.
  - Bună vreme, voinice. Ce vânt te aduce în pădure?
  - Iaca setea, știam aici un izvor și am venit să beau apă. Dar tu cine ești?
  - Eu sunt fiica vânătorului, uite colea, mai încolo avem casa. Am cules câteva ciuperci pentru cină.
  - Nu ți-e frică singură în pădure?
  - Nu, aici am crescut, în pădure, și nu mă tem de nimic.
  - Cum te cheamă?
  - Iedera. Tatăl meu e vânătorul împăratului.
- Da' tu cine ești?
- Dacă ți-oi spune nu mi-i crede.

- Încearcă și vei vedea.
- Sunt Daniel, fiul împăratului.

Iedera începu a râde, apoi se făcu ca focul, vru să facă o plecăciune și scăpă cofița cu ciuperci jos. Se aplecară amândoi și adunară ciupercile.

- Nu te sfii, Iedera, sunt și eu ca toți oamenii, te voi însoți până acasă.

Cunoscându-l pe Daniel, vânătorul l-a primit cu mare cinste. Au povestit de una, de alta, apoi Daniel a plecat.

De atunci, aproape în fiecare zi Daniel venea la casa vânătorului. Daniel și Iedera au apucat drag unul de altul, așa că Daniel vorbi cu vânătorul să i-o dea de soție pe Iedera.

- Mărite prințe, așa ceva nu se face, noi suntem oameni din popor și împăratul nu va accepta niciodată așa ceva.

- Ba da, tatăl meu e foarte bun și nu face diferențe între oameni.

Vânătorul se îndoia de asta, dar nu mai zise nimic. Seara, după cină, Daniel îi spuse tatălui :

- Tată, aș dori să mă însor, cred că a venit vremea să mă așez la casa mea.

Împăratul păli, își aduse aminte de promisiunea făcută Selenei.

- Despre ce-i vorba, fiule?
- Am găsit o fată frumoasă, poate o știi și tu, e fata vânătorului din pădure, pe ea o vreau de soție, știu că tu îi iubești pe toți deopotrivă și nu te vei opune.

Ce să facă împăratul, ce să-i spună fiului său, care-l știa de om drept? Se hotărî să-i spună adevărul. În câteva cuvinte îi povesti înțelegerea cu Selena.

- Așa după cum vezi, fiule, nu te poți căsători decât cu fiica Selenei, atunci când va veni timpul.

S-a necăjit rău Daniel, o iubea pe Iedera și o dorea de soție, dar nu voia să aducă nenorocire asupra împărăției. Așa că a socotit drept să-i spună și Iederei cum stă treaba. Au plâns amândoi ca doi copii, stăteau îmbrățișați și plângeau.

De acolo de sus Selena îi privea și gândea rău împotriva Iederei.

Într-o zi, în curtea palatului sosi o caleașcă poleită cu aur, trasă de cai înaripați. Din ea coborî Selena și fiica acesteia. Erau maiestuoase, îmbrăcate în rochii albe țesute cu fir de aur. Erau frumoase, de o frumusețe rece, nepământească. Pe Daniel l-au trecut fiori de gheață, ca atunci când privea luna.

Au început pregătirile de nuntă. Nuntă mare, cum nu mai văzuse pământul. Printre cele de trebuință la nuntă, era și vânatul, care trebuia adus de vânători. Iedera îl însoți pe tatăl ei la palat. Voia să vadă și ea mireasa care-i luase locul alături de Daniel. Când Selena o văzu pe Iedera, fața i se înnegură.

- Fata asta va fi o pacoste pentru fiica mea și eu nu pot lăsa asta, trebuie să înlătur acest pericol.

Seara, palatul era luminat ca ziua. Nuntașii petreceau înăuntru. Iedera vroia să-l vadă pe Daniel și, cum nu putea pătrunde în palat, se duse la ferestre. Alerga de la o fereastră la alta, doar-doar l-o zări. Îl zări, într-adevăr, dansând cu mireasa. „Doamne, ce frumoși sunt! Ce frumos e Daniel, cred că a uitat de mine.” Lacrimi grele începură a picura din ochii ei. Deodată tresări. Se întoarse. În fața ei stătea în toată măreția Selena.

- Ce faci aici, țarancă nesăbuită?*
- Privesc nuntașii.*

- *Pândești, în mod deosebit îl cauți pe Daniel. Cum ai putut, tu, o simplă țarancă, să-ți ridici privirea la înălțimea lui ?*

- *Află că ei nu-s așa de încrezuți ca tine, și dacă nu erau amenințările taale, nu s-ar fi însurat cu fiica ta.*

- *Ei, dar ești obraznică, te învăț eu minte, nu vreau să fii nefericirea fiicei mele.*

- *Spaima ta mă bucură, asta înseamnă că știi că Daniel mă iubește.*

- *Taci, țarancă proastă!*

Avea în mână o baghetă de aur, cu ea atinse umărul Iederei. Pe loc fata dispăru, în locul ei apărură o plantă cu tulpină subțire și frunze de un verde închis. Selena începu a râde , un râs forțat, sinistru, apoi intră în palat.

Iedera se înălță în sus, până la geam, de acolo privi nunta. Apoi îl văzu pe Daniel urcând în dormitor. Iedera se înălță și ea sus, sus, până la fereastra lui, îi înconjură fereastra cu frunzele ei verzi. Îl privea cu nesăț pe Daniel, inima ei plângea, ar fi voit să strige dar nu putea. A început să se întindă pe tot palatul, așa putea să-l vadă pe Daniel, indiferent în ce cameră se afla.

După multe zile nunta s-a încheiat. Selena se pregătea să plece sus în împărăția ei. A stat mult de vorbă cu fiica ei, închise în cameră.

Daniel a dat o fugă să vadă ce face Iedera, dar nu a găsit decât pe tatăl ei înlăcrimat.

- *Iedera a dispărut de multe zile, nu mai știu nimic de ea, sunt disperat.*

Pe Daniel îl fulgeră un gând: „Cred că aici e mâna Selenei. Va trebui să aflu ce s-a întâmplat cu Iedera.”

Se duse la palat, o luă de departe pe soția lui și a implorat-o să afle ce-a făcut Selena cu Iedera.

Când a auzit răspunsul, aproape a leșinat, apoi a alergat afară, a îngenuncheat la rădăcina plantei și a început să plângă. Lacrimile cădeau pe frunze , de undeva de sus picurau alte lacrimi care se amestecau cu ale lui ca o îmbrățișare, apoi cădeau pe pământ.

De atunci există iedera și în ziua de azi, ea înconjoară casele uitându-se pe la toate geamurile , doar-doar l-o vedea pe Daniel. Dar zadarnic, el nu mai e demult pe pământ.

Cuprins

	Pag.
Fiica tunetului.....	5
Legenda Narcisei.....	11
Legenda Crinului.....	18
Crăiasa Zăpezii.....	30
Povestea Iederei	39